

V. Letnik.

8. zvezek.

Venec

cerkvenih bratovščin.

Izhaja 24. dan vsakega meseca.

Urejuje
dr. Francišek Ušeničnik.

Vsebina 8. zvezka.

	Stran
Posvečevanje nedelj	113
Znamenja dobre Marijine družbe	115
„Pridi k nam tvoje kraljestvo“	118
Naznanila in poročila	119
Vprašanje: Ali se morejo umrli verniki sprejemati v bratovščine in pobožne družbe?	128

„Venec“ prejeman pri upravnistvu stane na leto 1 K 20 h, po pošti pošiljan 1 K 44 h. Denar za naročbo se pošilja: Upravnistvu „Venca“ v Ljubljani, Kopitarjeve ulice 2; dopisi, zahvale za uslišano molitev in darovi za pobožne namene pa uredniku pod naslovom: dr. Fr. Ušeničnik v Ljubljani, Semenišče.

V Ljubljani, 1901.

Izdaje „Katoliška Bukvarna“. — Tiska „Katoliška Tiskarna“.

Dobrotni darovi.

Za bratovščino presv. Rešnjega Telesa:

Mih. Bogulin, župnik v p., 3 K, Župnije: Vrhnika 364 K (zadnjič po pomoti 340), Kamnik 215 K, Škofja Loka 188 K, Bresovica 177 K, St. Rupert 128 K, Sv. Gregor 110 K, Loški potok 92-60 K, Toplice 85 K, Cirknica 80 K, Lučine 50 K, Škocijan 55-80 K, Sv. Peter pri Slavini 40 K, Polšnik 47 K, Zatičina 34-80 K, Bevke 10 K, Dol 76-74 K, Suhor 83-51 K, Kamnik (po čč. oo. frančiškanih) 18 K, Košana 25 K, Primskovo 63 K, Aoštanj 41-50, Radoljca 50 K, Vinica 45 K, Št. Janž 5 K, Šmarjeta 60 K, Zapoge 14-88 K, Trebelno 45 K, Šenturška gora 45 K, Kopanj 24 K, Podgrad 34 K, Preska (II.) 10 K, Tomišelj 44 K, Bela cerkev 60 K, Mošnje 70 K, Sava 17 K, Podsemelj 24 K, Neža Kukman 1 K, Neimen. 1 K, po čč. gg. Uršulinkah 45-20 K.

Za sveto Detinstvo:

Iz Št. Vida nad Ljubljano 80 K 40 h, šolarji v Dražgošah 1 K 60 h, Marijina družba v Tržiču 5 K, Gotovlje 34 K 95 h.

Za najpotrebniše misijone:

Neža Thaler 4 K, Mih. Bogulin, župnik v p., 3 K.

Za gobave na Japonskem:

Nekdo 7 K.

Za kapelico sv. Cirila in Metoda v Aleksandriji:

U. M. 1 K.

Za sv. Očeta:

Z Zalega Loga 4 K.

Za uboge redovnice na Laškem:

Mih. Bogulin, župnik v p., 2 K.

Za pogorelee v Kropi:

U. M. 40 h. (Svotico smo izročili uredništvu „Slovenca“. — Uredn.)

Za kruh sv. Antona:

E. P. 2 K, neimenovan s Rečice 4 K 60, M. D. iz Šmartina pri Litiji 2 K. — (Drugi darovi prihodnjič.)

V molitev so priporočeni

I. za ves mesec avgust namen sv. Očeta: *Posvečevanje nedelj.*

II. za posamezne dni:

1. <i>Duhovne vaje za učiteljice.</i>	19. <i>Katoličani na Ruskem in Poljskem.</i>
2. <i>Škofovi zavodi v Ljubljani.</i>	20. <i>Cistercijanski red.</i>
3. <i>Hudo poskušani.</i>	21. <i>Sprava med sovražniki.</i>
4. <i>Molitev sv. rožnega venca.</i>	22. <i>Zapuščeni bolniki.</i>
5. <i>Posli brez službe.</i>	23. <i>Sirotišnice.</i>
6. <i>Katoliška cerkev v Avstriji.</i>	24. <i>Misijoni v Indiji.</i>
7. <i>Poklic v samostan.</i>	25. <i>Krščansko življenje med gospódo.</i>
8. <i>Katoliška dijaška društva.</i>	26. <i>Slovenski posli v Egiptu.</i>
9. <i>Vojaški duhovniki.</i>	27. <i>Krščanska vsgoja na srednjih šolah.</i>
10. <i>Mladeníči, ki jih Bog kliče v duhovski stan.</i>	28. <i>Bogoslovne šole. Katoliški časniki.</i>
11. <i>Vsi, ki so v bližnji grešni pri-ložnosti.</i>	29. <i>Da bi ob nedeljah ponehal grešni ples.</i>
12. <i>Tretji red sv. Frančiška.</i>	30. <i>Vsi, ki so se priporočili v molitev, pa niso posebe ome-njeni.</i>
13. <i>Učitelji in šole.</i>	31. <i>Vsi živi in mrtvi udje molit-venega apostolstva.</i>
14. <i>Vdove in sirote.</i>	
15. <i>Marijine družbe.</i>	
16. <i>Da bi nas Bog varoval kužnih bolesni.</i>	
17. <i>Nesrečni zakonski.</i>	
18. <i>Sv. Oče Leon XIII. Cesar Franc Jožef I.</i>	

Molimo.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti s onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presvetem Srcu in ga še zdaj hvališ brez konca v sakramentu presv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Srca preblašene, brezmadežne Device Marije, Tebi darujem danes in vsak trenotek današnjega dne vse svoje namene in misli, vsa čutila in želje, vsa dela in besede.

Posebno pa Ti jih darujem za Tvojo sv. cerkev in nje pogla-varja, kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostolstva v tem mesecu in današnji dan.

Podobice presv. Srca Jezusovega,

na debelem finem papirji krasno izdelane v barvah, izvirne zaobljubne slike ljubljanske stolnice, so dobiti v prodajalnici „Kat. tiskovnega društva“ (H. Ničman) v Ljubljani 25 skupaj 1 K 20 h, sto skupaj 4 K 60 h. Na zadnji strani je natisnjena „Posvetitev presv. Srcu Jezusovemu“.

Prošnja. Nekateri naročniki »Venca« za letos še niso poslali naročnine. *Prosimo, da to storé takoj, ker bi jim sicer morali list ustaviti.* Upravništvo.

Odpustki meseca avgusta 1901.

Da dobimo odpustke, moramo: 1.) imeti namen, da se hočemo odpustkov udeležiti; 2.) biti moramo v milosti božji; in 3.) storiti dobra dela, ki jih cerkev ukazuje za odpustke. — Ukazuje pa navadno cerkev za *popolne* odpustke: izpoved in sv. obhajilo in molitev v namen sv. Očeta. Če je treba v namen sv. Očeta moliti v *določeni* cerkvi, je to vselej posebe povedano.

1. *Četrtek, 1. v mesecu.* Udom *bratovščine presv. Rešnjega Telesa* popoln odpustek v bratovski cerkvi, — če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi.

2. *Petek. Porcijunkula.* Od včera, 1. avgusta, popoldne pa do danes, 2. avgusta, zvečer dobé v *redovnih cerkvah sv. Frančiška* vsi verniki popoln odpustek *tolikokrat, kolikorkrat* obišejo cerkev in tam molijo v namen sv. Očeta. Odpustek se more darovati tudi dušam v vicah. — Izpoved se lahko opravi že v torek 30. julija; sv. obhajilo pa se mora prejeti ali v četrtek, 1. avgusta, ali pa v petek, 2. avgusta. Onim, ki hodijo k izpovedi vsak teden, za porcijunkulo ni treba posebe hoditi k izpovedi. — Tretjeredniki dobé porcijunkulski odpustek v svoji farni cerkvi, če ni v tistem kraju nobene redovne cerkve sv. Frančiška. — Ker je danes *prvi petek* v mesecu, dobé popoln odpustek *vsí verniki*, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu, nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca Jezusovega in molijo v namen sv. Očeta

3. *Nedelja, 1. v mesecu.* Udom *rožnivenške bratovščine* trije popolni odpustki: 1.) če v bratovski kapeli molijo v namen sv. Očeta; 2.) če so pri mesečni procesiji; 3.) če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

7. *Sreda Sv. Kajetan. Sv. Albert.* Popoln odpustek: a) onim, ki nosijo *višnjevi* škapulir; b) udom škapulirske bratovščine *karmel.* Matere božje, v bratovski ali farni cerkvi.

12. *Ponedeljek. Sv. Klara.* Vsem vernikom popoln odpustek v *redovnih cerkvah sv. Frančiška*, tretjerednikom pa v farni cerkvi, če ni blizu redovne cerkve.

15. *Četrtek. Veliki Smaren.* Popoln odpustek: a) udom bratovščine *presv. R. Telesa*, kakor 1. dan t. m.; b) udom brat. *presv. Srca Jez.* v bratovski cerkvi; izpovednik more namestu obiska v bratovski cerkvi določiti drugo dobro delo; c) udom brat. „*naše ljube Gospe presv. Srca*“ v bratovski cerkvi; d) udom *rožnivenške bratovščine* v katerikoli cerkvi; e) udom družbe *živ. rožnega venca*; f) udom škapulirske brat. *karmelske* M. b. in *žalostne* M. b., v bratovski ali farni cerkvi; onim, ki nosijo *višnjevi* škapulir; g) udom brat. *prečist. Srca Marijinega*; h) udom družbe *krščanskih družin*; j) *Marijinim družbam*; k) udom brat. za uboge duše v vicah.

16. *Petek. Sv. Rok.* Popoln odpustek v *kapucinskih* cerkvah, kakor 12. dan t. m.

18. *Nedelja. Sv. Joahim.* Popoln odpustek udom škapulirske bratovščine *karmel.* M. b. v bratovski ali farni cerkvi.

19. *Ponedeljek Sv. Ludovik, škof.* Popoln odp. v redovnih cerkvah sv. Frančiška, kakor 12. dan t. m.

25. *Nedelja. Praznik prečist. Srca Marijinega. Sv. Ludovik, kralj Tretjerednikom* vesoljna odveza. Popoln odp.: a) vsem vernikom v *redovnih cerkvah sv. Frančiška*, kakor 12. dan t. m.; b) vsem, ki trikrat na teden skupaj z drugimi molijo sv. rožni venec; c) udom brat. *presv. Reš. Tel.*, kakor 1. dan t. m.

28. *Sreda. Sv. Avguštín.* Pop. odp. onim, ki nosijo *višnjevi* škapulir.

Zvezek 8.

Letnik V.

Avгуст 1901.

Posvečevanje nedelj.

(Namen sv. Očeta — priporočen v molitev za mesec avgust.)

„Šest dni delaj in opravljaj vsa svoja dela, sedmi dan pa je sobota Gospoda tvojega Boga; ne delaj nobenega dela, ne ti, ne tvoj sin, ne tvoja hči, ne tvoj hlapec, ne tvoja dekla, ne tvoja živina.“ (II. Mojz. 20, 9. 10.) Tako je govoril Gospod svojemu izvoljenemu ljudstvu, tako je zapovedal v tretji božji zapovedi. Dodal je Izraelcem obljubo, da jih bode blagoslovil, ako bodo izpolnjevali to naročilo. Nasprotno pa jim bode poslal nesrečo in prokletstvo, ako se ne bodo menili za dan Gospodov. Ko pa je prišel Zveličar Jezus Kristus, ni odpravil te božje zapovedi, ampak jo je le izpopolnil. Določil je namreč, da bodi kristijanom tedenski praznik nedelja. Ta dan — prvi dan v tednu — naj bi se spominjali verniki, da je Bog o začetku sveta kot stvarnik nebes in zemlje ločil svetlobo od teme. Obnavljali pa naj bi tudi hvaležnega srca spomin na Odrešenika, ki je v nedeljo vstal od mrtvih in poslal svetega Duha. Te navade so se prijeli prvi kristijani: ob nedeljah so se vzdržavali vsakega težkega dela, zbirali so se k službi božji in so mej sveto mašo prejemali zakrament svetega Rešnjega Telesa. Da, cesar Konstantin Veliki je celó s posebno državno postavo potrdil posvečevanje nedelje in določil, da se ta dan ne le ne sme delati, ampak mora biti ustavljen ves javni promet, sodišča morajo počivati.

Dolgo časa se je pozneje v krščanskem srednjem veku ohranila ta navada. Ljudstvo je delalo med tednom, skrbelo je za svoje časne potrebe. Ko pa se je v soboto proti večeru oglasil zvon in naznanjal delapust, tedaj se je pričel počitek, pričela se je druga dolžnost, dolžnost službe božje. In

veselo so hiteli verniki v nedeljo zarana na sveti kraj in so ondi dvigali roke in srca k Tistemu, od katerega prihaja vsa dobrot, ves blagoslov. Vsako nedeljo sproti so slišali, da še ni dosti, ako človek le dela, ako vrši samo svoje časne dolžnosti, ampak da ima višji namen, služiti mora svojemu Bogu, ki ga je ustvaril, ki ga hoče kdaj vzeti k sebi v nebese. Tako so lepo ravnali po starem krščanskem navodilu : Moli in delaj! Ali novejši čas so se sovražniki Kristusovi zaprisegli, da iztrgajo ljudstvu vero iz srca, da pretrgajo vez, ki sklepa človeka z Bogom, in zato so se zagnali z vso silo v posvečevanje nedelje. To se je pokazalo očitno ob času francoske preukcije. Brezverski postavodajniki tiste dobe so določili, naj se čas deli, ne več kakor doslej v tedne, ampak v „dekade“. Dekada je bila doba desetih dni. Po njih želji naj bi človek delal devet dni zapored, šele deseti dan pa naj bi počival. A čujte, kaj se zgodi! Nekaj časa je to trajalo, a kmalu so se pokazali žalostni uspehi. Med ljudmi se je pojavila vsled devetdnevnega dela brez počitka neka slabost, da ne rečem bolezen, ki je povzročila, da so jeli prehitro hirati in vsled prehudega napora umirati. Živina pa je kar padala na poti. Tako so naposled — kakor trdi zgodovina — voli in osli poučili brezverske postavodajnike, česar niso hoteli verjeti božji zapovedi. Dekade so zopet odpravili in stari teden je prišel iznova v veljavo.

Dandanašnji naše državne postave govoré le o nedeljskem počitku. Prav je sicer in potrebno, da se človek po šestdnevnem naporu odpočije od svojega truda. Ali po božji zapovedi še ni ravnal, kdor privošči počitka ob nedeljah le svojemu telesu. Nedelja je Gospodov dan. In zato je treba dati Gospodu Bogu, kar je božjega. Udeleževati se je treba zapovedane službe božje in opravljati bogoljubna dela. Tako se vrši red, katerega nam je napravila volja božja.

Toda ako se ozremo po svetu naokrog, vidimo, da zlasti današnji čas pri veliki množici ljudi spoštovanje do nedeljskega posvečevanja bolj in bolj gine. Mnogi v nedeljo zjutraj z vso silo delajo, za službo božjo pa se ne menijo. In ko so opoldne zapustili svojo delavnico, potem premišlujejo, kje bi svoj zaslužek najlepše zapravili. Po družbah, po veselicah, po plesiščih hodijo v nedeljo popoldne in pozno v noč. Dostikrat pa pohajkovanje raztegnejo še na ponedeljek. In potem? No, potem se začneja iznova delo; mislijo, kako bi si zopet kaj prislužili, da pojdejo prihodnjo nedeljo zopet v tisto slabo, razbrzdano družbo, da se bode stara pesem pela zopet nadalje. Ne čudimo se, da pri takih razmerah marsikak delavec pride ob vso vero. Dokler je zdrav, ne misli na kaj drugega, nego kako bi se razveseljeval, kako bi stregel svojim strastem; brezverci v pohujšljivah družbah mu neprenehoma vbijajo v glavo, da ni Boga, da ni duše, da ni večnega življenja, da ni pekla. Naposled jim rad verjame, zlasti ker mu vest bridko očita, da Bog za nečistnike, pijance in druge take grešnike ne mara. In tako živi nadalje sebi v pogubo, drugim v pohujšanje. In če bi zasledovali po vzrokih, ki so tega ali onega privedli tako daleč v nevero, morali bi pripoznati, da je izmladega opuščal službo božjo ob nedeljah, vsled tega pa je zapustil Boga. Prav res! Kako bi moglo biti drugače? Kdor gleda vedno na zemljo, bo

nazadnje pozabil, da so nad njim nebesa. In oskrunjevalci nedelj v resnici gledajo vedno le po zemlji okrog, na Boga in na človekov višji namen pa popolnoma pozabijo. Razveseljevanje, uživanje jim je — vse, večno zveličanje — deveta briga. In vendar, ako bi se udeleževali redno službe božje, ali bi pač mogli tako daleč propasti? Gotovo ne. Zato pa so tisti, ki odvrčajo vernike od nedeljskega posvečevanja, pravi satanovi pomagači, ki bodo od njega svoj čas plačilo prejeli.

Kaj naj se učimo iz tega premišljevanja?

Stariši dostikrat tožijo, da jih otroci nočejo več ubogati, da so zapravljivi, da so jim mar le veselice, doma in domače družbe se pa bojé. Oj, naj bi se rajši stariši vprašali, kako so navadili svoje otroke, da posvečujejo nedeljo. Od mladih nog se morajo privaditi otroci jarmu Gospodovemu, potem se jim ne bode pristudil, nikdar se ga ne bodo otresli. Zahtevajo naj torej predstojniki od svojih podložnih, da se redno udeležujejo ob nedeljah službe božje, pazijo naj nanje, kam hodijo kesneje, kje se zbirajo, kaj delajo. Dobro vemo, da je človeku potreba tudi razvedrila, zlasti mladini se je treba včasih poveseliti v poštenu družbi. A vse to se lahko zgodi, ne da bi se nedeljsko posvečevanje kvarilo. Dokler bo naša mladina v časti imela Gospodov dan, se ne bode izpridila, se nam ni bati, da bi prišla ob vero. Zato pa nam bodi prva skrb, da pospešujemo posvečevanje nedelj povsod in ob vsaki priliki. Združujmo svoje molitve bodoči mesec z brati in sestrami apostolstva svete molitve po namenu sv. Očeta, da bi se vselej in povsod posvečeval dan Gospodov prav tako, kakor to želi sv. katoliška cerkev.

Sv. Ambrož tako-le piše: „Tisti, ki oskrnjajo nedeljo in tačas iščejo bogastvo sveta, bodo našli bogastvo greha, in če najdejo zaklade sveta, bodo izgubili zaklade nebes.“ Dajmo se poučiti njegovim besedam!

—r—

Znamenja dobre Marijine družbe.

Slovenec ljubi Marijo. Pričajo nam to lepe cerkve, ki so sezidane njej v čast po naši domovini; pričajo nam to mnogobrojna božja pota, kamor hiti trumoma vsako leto bogoljubni naš narod; oznanja nam to rožni venec, s katerim počasti malone vsaka slovenska hiša na večer nebeško Kraljico. — Eden najlepših dokazov te ljubezni in pobožnosti so pa gotovo tudi Marijine družbe, ki se ustanavljajo dan na dan v naši domovini. Pred dobro desetimi leti je priporočil prvi slovenski katoliški shod Marijine družbe; lani je drugi katoliški shod storil isto; seme je padlo na rodovitna tla. Hitro je začelo kliti, poganjati in rasti. Neutrudno so se poprijeli dela premil. nadpastir in duhovniki; kot skrbni vrtnarji so zalivali in gojili drevesce. In glejte! že je vzrastlo mogočno drevo, razširilo svoje veje skoro po vsej slovenski zemlji, že se košati in krasno razcveta, in z veseljem in upom gleda vsako bogoljubno in rodoljubno srce v prihodnost, ki nam obeta obilen sad.

Ali naj bomo s tem že zadovoljni, ali naj položimo roke navskriž, češ, vse je že storjeno, ako je Marijina družba ustanovljena! Ne. Kakor skrbni vrtnarji moramo gledati, da požene drevo prav globoko svoje korenine, skrbeti, da se od časa do časa otrebi, da se porežejo nepotrebni izrastki. Ni zmiraj najtežje ustanoviti Marijino družbo, a težavneje je vzdržati jo v pravem duhu. Bolje je, da ni Marijinih družb, kakor pa da bi bile take, ki nimajo pravega duha, ki so samo nekaka skupina ljudi brez trdne vere, brez gotovega cilja.

Zato bi radi vse tiste, ki se zanimajo za tako važno stvar, kakor je napredek Marijinih družb, opomnili na nekatera znamenja, ki jim bodo jasno pokazala, je-li v Marijini družbi pravi duh ali ne.*)

Prvo znamenje dobre Marijine družbe je, da je res duhovno društvo. Na obe besedi je treba paziti. Društvo, ne pa bratovščina, kakor n. pr. bratovščina presv. Srca, sv. Jožefa itd. Recimo, da bi bila Marijina družba bratovščina, koliko bi se moralo v njej izpremeniti! V bratovščinah ni druge vezi, kakor nekaj določenih molitev ali pa dobrih del, ki jih morajo navadno posamezni zase opravljati; bratovščina zato ne zahteva posebnega vodstva in nadzorstva. Za vstop v bratovščino tudi ni navadno posebnih pogojev, malo dobre volje, vpisati svoje ime, to je skoraj vse. Drugače je v Marijini družbi. Njeno bistvo zahteva dobro uredbo, na čelu stoji duhovnik, potem predstojništvo, ki se voli iz družbe, slednjič ostali udje. Vse pa veže en cilj, ista dolžnost, ista društvena pravila. Zato so papeži izrečno in pogosto izrekli v svojih okrožnicah, da niso Marijine družbe bratovščine in da niso dolžne ozirati se na odredbe, ki jih je sv. cerkev izdala za bratovščine. Ali Marijina družba je tudi duhovno društvo, to se pravi: njej je prva in glavna skrb duša, ne pa časni blagor udov, kakor n. pr. razna rokodelska ali delavska društva, ki sicer tudi skrbé za dušo članov. Ali ni ravno to lepo v Marijini družbi, ali je ne stori posebno to važno za naš čas, da se v njej udje popolnoma posveté skrbi duše svoje! Koliko društev nosi dandanašnji naslov „katoliško“ na svojih zastavah, v resnici pa iščejo članovi le zabave, izletov, igre. Posvetni duh je prodril v mnoga katoliška društva, in izginila je iz njih tista resnoba, ki mora biti združena s pravim veseljem, samo zabava še vabi, zanima, ne pa resno delovanje.

Ali je pa vse razveseljevanje izključeno iz Marijine družbe? Ne, saj je Marija začetek našega veselja. V Marijino družbo nikakor ne spadajo črnogledci; kjer je nedolžnost doma, tam je veselje srca. Ali glavno ni razveseljevanje. Razveseljevanje ne sme nikdar preprečiti glavnega cilja, ampak le še pospešiti v članovih medsebojno ljubezen in ljubezen k skupni materi Mariji. Versko, duhovno življenje je neločljivo od Marijine družbe, to je njeno jedro in ob enem tista skrivnostna vez, ki spaja srca družbenikov. V tem duhovnem

*) Te črtice so posnete večinoma po „Sodalen-Correspondenz für Maria-nische Congregationen“. Upravništvo: Dunaj, VII./2 Schottenhofgasse 3. Cena 2'60. Ta list najtoplejšje priporočamo vsem predstojnikom Marijinih družb.

življenju je edino tudi vir, iz katerega zajema Marijina družba hrano, moč, razvitek in blagoslov.

Velike važnosti je za sinove in hčere Marijine družbe, da se zavedajo, da so udje društva in sicer duhovnega društva, ki je tako tesno združeno s sveto Cerkvijo. To jim dá ponos, pogum in odločnost. Potem se tudi sama po sebi razume ona medsebojna ljubezen in spoštovanje; saj vsi isto hočejo, saj so med seboj združeni kakor udje enega telesa, kakor otroci ene matere, kakor velika družina Marijina. Ta ljubezen traje tudi v nesreči, ona seže celo čez grob.

Pomudili smo se malo dalj pri prvem znamenju, kjer je to tako važno in podlaga vsem drugim znamenjem in celemu življenju v Marijini družbi.

Drugo znamenje dobre Marijine družbe obstoji v tem, da res deluje v dosego svojega cilja. Kaj pa je cilj Marijine družbe? Morebiti nekoliko kratkih molitvic, shodov, ta ali ona svečanost? Ne. Celó češčenje Marijino samo na sebi ni zadnji in glavni cilj, pač pa pravo krščansko češčenje Marijino. To pa ne obsega le par molitev, ampak tudi dela, nasledovanje Matere božje in posnemanje njenih čednosti. Tako obsega cilj Marijine družbe celo življenje družbenika: njegove misli, njegove besede, želje, njegova dela. Vedno, noč in dan, doma, v cerkvi in v javnosti mu mora biti pred očmi misel: Jaz sem otrok Marijinine družbe in se moram po tem tudi vesti.

Ali pravo krščansko življenje, izpolnjevanje božjih zapovedi še ni ves cilj; on seže dalje in obsega tudi krščansko popolnost. Zato je bilo od začetka Marijine družbe med njenimi udi lepo število svetih mladeničev, svetih deklet, svetih ženâ in svetih mōž, mōž, ki so se odlikovali v boju za sv. vero in Boga. Res je, da je to najpopolnejši vzor, ki ga ne moremo zahtevati od vsakega družbenika, posebno danes ne, ko je žalibog to hrepenenje za popolnostjo že tako zamrlo. Milosti so različne, in veseli moramo biti, ako štejemo med družbenike dobre kristijane. Vendar misel, da je cilj Marijine družbe tako vzvišen, more le navdušiti krščansko srce in napolniti ude s ponosom. Vedno je tudi v svetu vzornih mladeničev, deklet, mōž in ženâ, ki hrepené za višjim; ti bodo našli v Marijini družbi — svoje društvo. In ako odpremo pravilnik Marijine družbe, ali ne najdemo tukaj potrjeno, kar smo ravnokar rekli? „Marijin bodi posebno v tem, da ji slediš v lepih čednostih.“ — „Vsak dan začni, nadaljui in končaj z Marijo!“ — „Vsaj enkrat v mesecu se izpovej in sprejmi sv. Rešnje Telo“ itd. Tu vidimo, kako seže Marijina družba globoko v življenje. Kjer je taka Marijina družba, kjer je vsak ud na svojem mestu, vsak izpolnjuje svoje dolžnosti, tam mora njen vzgled kmalu blago-dejno delovati na celo župnijo, na ves okraj!

To nas privede k tretjemu znamenju, ki ga ne smemo pogo-rešati v nobeni Marijini družbi: apostolsko delovanje. Pravi krščanski duh je duh ljubezni, apostolski duh.

Kadar čuti človek srečo sv. vere in milosti božje v svojem srcu, ne more mirovati, ampak gleda, kako bi tudi druge osrečil. Tako je tudi cilj Marijine družbe apostolsko delovanje. Nikakor naj ne bo kaka tiha zveza, o kateri se niti ne ve, da je v župniji.

Na dvojnem polju so vedno delovali družbeniki, na polju duhovnih in telesnih del usmiljenja. To oživi Marijino družbo, to dá družbenikom veselje, to jim utrdi čednost.

Ali kako naj se apostolsko deluje? Družbeniki morajo biti pred vsem aposteljni z dobrim zgledom. To more biti vsakdo. Res moraš biti v začetku pripravljen, da se ti ta ali oni zlobno nasmehne, ali kmalu se ti bo začel čuditi in slednjič te bo posnemal. — Potem z besedami. Oh, kako trosi pekel svojo ljuljko ravno z besedami! Ali koliko dobrega more pa tudi storiti dobra beseda. Duhovnik ne more povsod iti, tudi mu ni vsako srce odprto; posvetnjak pogosto lažje doseže namen. In ako ne moreš v javnosti, vsaj doma apostolsko deluj. Kako so včasih otroci zanemarjeni; uči jih moliti, častiti Marijo. Tam za vasjo leži stara bolnica, oj kako dobro de lepa beseda. Morebiti poznaš grešnika, pomagaj mu, da poravna svoj zaostali račun z Bogom. Tu bi ti lahko navedel krasnih zgledov, ali drugikrat, da ne bo članek predolg. Koliko dobrega more storiti šele družbenik, družbenica z molitvijo, koliko z dobrimi deli! Ne bom jih tu našteval; ljubezen, okolščina jih vsakemu lahko dajo na roko. Opozoriti hočem pa posebno na opostolstvo s knjigami. Pekel se bori sedaj posebno na tem polju proti cerkvi. Dober družbenik Marijin bo gledal, da ravno tukaj stopi na pot hudobnemu duhu. Zato je prekoristno za vsako Marijino družbo, da ima svojo posebno knjižnico. Važno je za družbenike same, da imajo primerne berila. Ali tudi za druge. Po družbenikih bi prišle dobre knjige in koristni časopisi tudi drugim v roke. Kdo pa ne ve, kako deluje včasih samo ena dobra knjiga! Družbeniki bi tudi lahko naročali knjige za druge, ki jih hočejo kupiti.

Mislite si torej, da pošlje ena Marijina družba toliko in toliko aposteljnov kot dobrih angelov okolo, kako plodonosno bodo delovali za ves okraj! Kakšen blagoslov bode šele rodilo toliko družb, kakor jih je na Kranjskem, če vsaka dobro izvršuje svojo apostolsko nalogo!

T.

(Dalje prihodnjič.)

»Pridi k nam tvoje kraljestvo.«

Na Kitajskem

se je preganjanje nekoliko poleglo. Sedaj bode počasi mogoče pregledati, koliko škode je vihar naredil. Misijonarji pravijo, da tako hudih časov še ni bilo na Kitajskem. Kristijani so do malega vsi ostali zvesti sveti veri; mnogi so se pokazali junake, kakršni so bili mučenci v prvih stoletjih krščanstva. Francoski jezuit pripoveduje, kako so v Čung-koan-ingu umorili neko krščansko mater in njena dva otroka. Rablji so hoteli otrokoma prizanesti; zakaj starejši je imel še le 8 let. Mati pa se je bala, da bi sovražniki prisilili otroka, da se odpovesta pravi veri; zato reče: „Otroka bodeta z menoj umrla; zakaj kristijana sta kakor jaz“ Ljudem se je žena smilila in so hoteli pregovoriti rablje, naj je nikar ne umoré, češ: „Pustite jo, saj ni kristijana!“ Pogumna mati pa je odgovorila: „Sem in ostanem kristijana; le umorite me!“

Dober kristijan je sprejel pod streho ubožne misijonarje in jih osem dni skrival pred preganjavci. Ko so mu neverniki prišli na sled, so zahtevali, da se odpove krščanski veri. On jim odgovori: „To morate sami uvideti, da tega ne morem storiti. Glejte, Bog je moj Oče; kako morem reči, da nisem njegov otrok?“

Triinosemdeset let stara žena se je bila skrila pred sovražniki. Našli so jo in eden jo vpraša: „Ali si kristijana?“ „Da.“ „Zataji Kristusa, če ne, ti razkoljem glavo.“ „Ne“, odgovori žena, „zakaj, če to storim, ne pojdem v nebesa.“ „V nebesa hočeš iti?“ ponovi divjak in udari staro ženo dvakrat po glavi. Drugi dan je umrla.

Nekega moža je vprašal krvoločni nevernik: „Ali si kristijan?“ „Sem.“ In divjak je odsekal možu eno uho in nos. „Ali si še kristijan?“ „Se.“ In nevernik mu je odsekal glavo.

Katoliški misijoni leta 1800 in 1900.

V združenih državah Severne Amerike je bil l. 1800 en škof, trideset mašnikov in 30 000 katoličanov; sedaj je tam 92 škofov, 9000 mašnikov in 10 milijonov katoličanov. Na Kitajskem je bil pred sto leti en škof, trideset mašnikov in 202.000 katoličanov; sedaj je 38 škofov, 1200 mašnikov in en milijon katoličanov. Na Japonskem je bilo nekaj malega kristijanov iz prejšnjih časov, pa bili so brez škofa in brez duhovnikov; sedaj je nad 50.000 vernikov, ki imajo štiri škofo in 120 mašnikov. V Indiji je bilo l. 1800 katoličanov 475.000, a imeli so samo 22 duhovnikov; sedaj dela tam 2000 duhovnikov med blizu dvema milijonoma katoličanov. V Afriki ob početku prejšnjega stoletja niti poznali niso krščanskega imena, razven v Egiptu in na otokih: sedaj se vera Kristusova oznanja skoraj povsod, kjer bivajo zamorci. O Avstraliji smo že prej poročali, da sta l. 1820 bila v vsej deželi dva mašnika in nekako 2000 katoličanov; danes je tam 23 škofov, 1382 mašnikov in 860.000 katoličanov. — Drevo sv. katoliške cerkve je torej še vedno polno moči in življenja, večno mlado; v 19. stoletju se je zopet na široko razrastlo in pognalo nove čvrste vrhove. Tla, iz katerih poganja to božje drevo, pa je kakor ob vsakem času, tudi v 19. stoletju namakala mučeniška kri. Brez teh, kar so jih lani pomorili na Kitajskem, je od l. 1800. do 1900 umrlo 10.000 kristijanov mučeniške smrti. Sv. Oče Leon XIII. je 89 mučencev 19. stoletja povzdignil na oltar.

Naznanila in poročila.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnjega Telesa v Ljubljani. 1. Po noči med 1. in 2. avgustom bodo moški častili presveto Rešnje Telo v cerkvi sv. Nikolaja. — Molila se bo 8. ura: v čast preblazeni Devici Mariji. 2. Enajsti redni sestanek moških častivcev presvetega Rešnjega Telesa bode v nedeljo 4. avgusta v šentjakopski zakristiji, točno ob pol 11. uri dopoldne. Obravnavalo se bode: 1. vpisovanje udov; 2. pogovor radi podobe sv. Paskala; 3. pogovor o tedenskih urah; 4. razni nasveti.

Možje in mladeniči, udeležite se tega sestanka prav v obilnem številu, ker se bo obravnavalo važne stvari, in se radi ugodnega časa vsak lahko udeleži.

Bratovščina vednega češčenja presv. Rešnjega Telesa ima svojo navadno mesečno pobožnost v uršulinski cerkvi v četrtek, 1. avgusta. Ob petih zjutraj bode pridiga, potem sv. maša in skupno obhajilo.

Iz kamniške dekanije so priredile mladeniške Marijine družbe (Kamnik, Komenda, Mekinje, Nevlje, Zg. Tuhinj in Vodice) pod vodstvom svojih duhovnih vodnikov skupno romanje k Materi božji na Brezje in Bled 16. in 17. junija. Udeležilo se ga je do 180 mladeničev; vseh družbenikov v dekaniji je nad 300.

Po bližnjici od znanega sv. razpela blizu Brezij smo korakali v sprevodu navzgor moleč sv. rožni venec. Bliže cerkve smo začeli peti lavretanske litanije, katere smo dovršili pred milostipolno podobo v cerkvi sami. Takoj nato so zapeli prav dobro izvežbani mekinjski pevci še tri Marijine pesmi. Ob pol 7. zvečer je bila pridiga, katero je govoril superior p. Jožef, priporočajoč zbranim mladeničem ljubezen do Marije, po kateri naj tukaj prenove svoja srca in jej ostanejo zvesti. Nato se je začela izpoved, ki je trajala do pozne noči. Zjutraj v ponedeljek, je bila prva sv. maša ob 4., nato skupno sv. obhajilo; a pred sv. obhajilom je stopil na prižnico tuhinjski g. voditelj Zabukovec ter s kratkim nagovorom opozoril mladeniče na dolžnosti, katere imajo zlasti danes tukaj, da bodo božjo pot sebi v zveličanje prav opravili. Bralo se je še več sv. maš, ena pred izpostavljenim presv. R. T. Pri dveh mašah so mekinjski pevci lepo prepevali.

Po kratkem zajutruku smo zopet sedli na vozove in hiteli na Bled, kamor smo došli kmalu po 8. uri. Hitro smo zasedli pripravljene čolne in se med prepevanjem Marijinih pesmi bližali otoku. Po stopnicah navzgor smo se zopet razvrstili v procesijo pojoč lavretanske litanije. V cerkvi smo imeli še eno peto sv. mašo z dvema blagoslovoma, katero je opravil kamniški voditelj g. Povše. Takoj po maši pa stopi na prižnico komenski g. voditelj Benkovič. Iz družbenega obrednika je navedel besede, katere se govore novosprejetim udom, predno se jim pripnó svetinje: „Preljubljeni! Glavni namen Marijinim družbam je, da se udje za vselej združijo s svojo nebeško materjo in ž njo združeni ostanejo; sami morajo postati vzgledni kristijani in tudi druge morajo po svojih močeh navajati k temu.“

Dočim je lani na Šmarni gori razlagal mladeničem prvi del tega navodila, govoreč jim o trojnem načinu združenja Marijinih sinov z Marijo (Glej: Venec, 1900, str. 139—140), razlagal je letos drugi del: kako morajo sami biti vzgledni kristijani in tudi druge k temu napeljevati. V to svrho jim je priporočal tri čednosti, katerih mnogi mladi ljudje nočejo poznati, še manj pa jih izvrševati, a se zlasti mladini najlepše prilegajo: pobožnost, molčečnost in potrpežljivost. S pobožnostjo naj brzdajo svoj razum, z molčečnostjo naj prav vodijo in vladajo svojo voljo, s potrpežljivostjo pa naj krotijo in zatajujejo svoje telesne počutke.

Sveto pismo pravi, da je pobožnost za vse dobra. A pobožnost ni le ena čednost, temveč je skupina čednosti, ni le ena cvetica, ki prikljuje iz blagega srca, temveč je cel šopek najlepših cvetic. Pobožnost obsega štiri poglobitve krščanske čednosti: modrost, pravičnost, srčnost, zmernost; obsega vsa duhovna in telesna dela usmiljenja; obsega vse one čednosti, ki so nasprotno sedmerim poglobitnim grehom. Kdor samo rad moli, pa se ne zatajuje in se ne prizadeva za vse lepe čednosti, ta nikakor še ni pobožen. Prava in popolna pobožnost se torej ne more kar naenkrat doseči; temveč polagoma, kakor tudi cvetice spomladi ne prikljujejo vse naenkrat iz zemlje, temveč druga za drugo, in vse skupaj krase vrtno gredice; a treba jim je zalivati, da se ne osuše. Vsakdo naj torej pridno in skrbno obdeluje vrt svojega srca, naj ga varuje, da se vanj ne zanese strupeno seme pohujšanja, in da trnje in osat pregreh ne zamorita njegovih kre-

posti. Mi, vaši duhovni vodniki, smo poklicani, da sadimo v vaša mlada srca le dobro seme, katero naj Marija, vaša dobra mati, čuva in zaliva, da lepo vzraste in vscvete ter obrodi stoteren sad. Kdor hoče biti zvest Marijin sin, ni zadosti, da mu prsi krasi Marijina svetinja, temveč mu mora srce krasiti tudi šopek prave in popolne pobožnosti. Kdor se za to trudi, njegov razum je zavarovan pred vsakim okuženjem, da niti v mislih in željah ne bo grešil.

Molčečnost je pravzaprav le del pobožnosti, zakaj kdor ne brzda svojega jezika, je prazna njegova pobožnost, pravi sv. pismo. Z govorjenjem se pojavlja zlasti človeška volja. Naj vsak pazi, kaj govori, da govori le pametno in o pravem času; zakaj veliko govorjenja ni brez greha, pravi zopet sv. pismo, in česar je polno srce, to rado iz ust gre. Le malo Marijinih besed nam je znanih; in iz teh dovolj spoznamo, da je ona le takrat govorila, kadar je hotela pomagati potrebnim in poslaviti pred vsem božjo voljo. Kdor svoj jezik varuje, ta obvaruje svojo dušo; kdor pa ostudno govori, laže, preklinja, ta s tem očitno kaže, da njegova pobožnost ni prava, čeprav morebiti ponosno nosi Marijino svetinjo.

K potrpežljivosti nas navaja prerok Jeremija, ko pravi: „Dobro je možu, ki nosi jarem od svoje mladosti.“ Stari paganski Špartanci so vodili svojo mladino v hudem zatajevanju, s poti in telesnimi napori, da so postali vrli junaki in zmagovali v vojskah. Še danes jih zaradi tega svet slavi, ker ravno po teh vajah so se ohranili tudi v čednostnem življenju, kolikor je bilo to pri malikovavcih mogoče. Krščanski mladeniči! Bridko je res, ako Bog sam človeka že v zornih letih vzame v svojo šolo, v šolo križev, katero je skušal sam od betlehemskih jaslí pa tja gori do križa na Kalvariji! A čeprav je to bridko in mučno, vendar je tudi silno tolažljivo in dobro za vsakega, saj vemo, da Bog ravno svoje posebne ljubljence jemlje že v mladih letih v svojo šolo ter jih poskuša v ognju ponižanja in bridkosti, kakor se v ognju topi in čisti tudi zlato. Zgledi nam so egiptovski Jožef, sv. Alojzij, sv. Stanislav in drugi. Oh, koliko vaših tovarišev se je že izgubilo, ker se jim je le predobro godilo! Morda bi se tudi ta ali oni izmed vas izgubil, bi zavozil na napačna pota, če bi ga Bog z nadlogami ne obiskaval in ga tako držal na vajetih. Zato je res dobro za vas, mladeniči, če vas Bog kdaj tudi siloma zavrne in vam naklada jarem poniževanja in trpljenja, saj mi vsi skušamo resnico njegovih besed: „Moj jarem je sladak in moje breme je lahko.“ Ako se vam torej kaj hudega zgodi, nikar se ne jezite, le potrpite in molčite, zakaj dobro je, čakati molče božjega usmiljenja*, pravi isti Jeremija in drugod beremo: „Prijetno je usmiljenje božje ob času nadloge.“ Bog svojih zvestih ljubljencev ne bo pustil čez mero skušati.

Nato govornik omenja, kako je sodnik Gedeon v stari zavezi po božjem navodilu izbiral vojake zoper brezbožne Madijance. Bog sam mu je naročil po svojem angelu, naj reši izvoljeno ljudstvo izraelsko pred njimi. A Gedeon je dvomil in si ni upal, ker sovražnikov je bilo silno veliko. Skušal je Boga in mu rekel: „Ako boš rešil Izrael po moji roki, kakor si obljubil, bom položil to kožo z volno na tla pod milim nebom; ako bo rosa na koži, po vsi zemlji pa suho, bom spoznal, da boš po moji roki, kakor si obljubil, rešil Izrael.“ (Sod. 6, 36. 37.) In zgodilo se je tako. Ko je zjutraj vstal, je bilo po vsi zemlji suho, le koža je bila polna rose. Nato je Gedeon sklical ljudstvo skupaj zoper Madijance in prišlo jih je silno veliko. A Bogu se je zdelo to preveč, češ, ako zmagajo, bodo rekli, da so po svoji moči zmagali. Naročil je Gedeonu, naj jim pové: „Kdor je boječ in plašljiv, naj se vrne!“ In takoj se je vrnilo domov dvaindvajset tisoč mož; le deset tisoč jih je še ostalo. A še jih je bilo preveč. Bog je ukazal Gedeonu, naj pelje teh deset tisoč mož k reki, in tiste, ki bodo vodo iz perišča pili, naj postavi na eno

stran, vse druge pa na drugo. In le tristo mož je pilo vodo iz perišča. Bog mu je rekel: „Po tristo možeh, ki so vodo iz perišča pili, vas bom rešil in ti bom dal Madijance v roke; vsa druga množica pa naj se vrne na svoj dom. Vsakemu teh tristo mož je dal Gedeon v roke trobento, bakljo in prazen vrč ter jim naročil, naj goreče baklje vtaknejo v vrče. Po noči pa, ko na tihem pridejo v sovražni tabor, kjer bo vse spalo, naj hitro vrče razbijejo, da se zasvetijo goreče baklje in naj ob enem zatrobijo na trobente. Zgodilo se je tako. Sredi temne noči so pridrli tiho med sovražnike, razbili lonce, da so se baklje zasvetile, in glasno so zatrobili. Madijanci so se preplašeni prebudili in vsi zbegani so vpili, tulili, bežali in se med seboj morili. Tako je tristo junaških Izraelcev v par trenutkih popolno premagalo več tisoč brezbožnih Madijancev. (Sod. 7.)

Mladenci! Mi, vaši duhovni voditelji, smo vaši Gedeoni! Sveti očetje pravijo, da ona koža, katero je Gedeon na večer položil pod nebo, izkušajoč Boga, je predpodoba prečiste Device Marije, ker le na njo je padla nebeška rosa božje milosti, ko je ves svet na okoli ležal v smrtni suši. Kakor je bila Gedeonu ta koža zagotovilo, da ga res Bog kliče z malo junaki rešit izvoljeno ljudstvo, tako je Marija, prečista Devica, nam duhovnim voditeljem njenih družb najboljše zagotovilo, da bo zmaga končno vendarle na naši strani. Mladencev, ki so zapisani v Marijino družbo na Slovenskem, primeroma res ni veliko. Mi tudi ne vprašamo, koliko vas je; mi vprašamo le: kakšni ste? Mi ne štejemo vaših teles, mi tehtamo vaše duše! Ste-li, vi mladeniči, možje molitve, možje zatajevanja in krepkega dela za božjo čast? Ako morete to potrditi, potem ste pravi sinovi Marijini. Za Marijino družbo ni vsakdo sposoben, kakor tudi za Gedeonovo vojsko ni bil vsak, temveč izmed tisočev jih je bilo poklicanih le tristo junakov, ki so iz perišča vodo pili. In tristo teh junakov je premagalo in popolnoma pobilo tisoč mogočnih sovražnikov.

Slišali in morda tudi že skusili ste, da se tudi med Slovenci nahajajo ljudje, ki se norčujejo iz Marijine družbe, ki zasmehujejo sploh vse, kar je v resnici katoliškega, ki podirajo vse, kar duhovniki zidamo Bogu na čast in vernikom v zveličanje. Mladenci, vi ste stopili pod prapor tiste gospe in kraljice, ki je zmagala vsa krivoverstva, vse zmote, vi ste ji obljubili zvestobo do smrti, v vseh slučajih, veselih in bridkih, vi ste obljubili, da se hočete boriti za njeno čast in za čast njenega božjega Sina Jezusa. Marija, vaša mati in kraljica, je sprejela to vašo obljubo in obeta vam gotovo zmago, ako ji ostanete zvesti sinovi do smrti. Sovražnikov Marijinih in Jezusovih med Slovenci je že veliko, a vas, njenih sinov, je še malo. A ni se treba bati! Kar je govoril umirajoči prerok Mojzes izvoljenemu izraelskemu ljudstvu, poslavljajoč se od njega, to jaz danes vam pravim: „Oj, da bi bili modri, in da bi umeli in prevideli svoj smoter in konec! Kako bi jih eden podil tisoč, in dva v beg pognala deset tisoč, ker njih Bog jih je prodal in Gospod jih je zapustil.“ (Dent. 32. 29—30.) Zato, mladeniči, le srčnost! Eden sam, ki čednostno živi, kakor ga uči sv. vera, osramoti in nravno premaga samo s svojim lepim zgledom tisoč trdovratnih, širokoustnih grešnikov, katerim sploh nič več sveto ni. Vi ste z Marijo, in Marija, vaša Mati, je z vami. Ona pa je z vami z Jezusom, svojim Sinom. In če je Jezus z vami, kdo bo zoper vas?

Dolžnost naša, vaših duhovnih voditeljev, vaših Gedeonov je, da v eni roki držimo prečisto srce Marije Device, v drugi roki pa vaša poštena, za vse dobro vnet mladeniška srca. In vaša srca moramo vedno bolj zblíževati z Marijinem srcem, da so mu vedno bolj podobna in bodo enkrat vredna ž njim se na veke strniti in združiti se v nebesih. Bleško jezero z Marijino cerkvijo na sredi se imenuje po pravici biser slovenske zemlje. Vi, mlade-

niči, ki ste se posvetili Mariji, pa morate biti biseri slovenskega naroda, in tudi sredi vašega srca, kakor sredi tega jezera, mora kraljevati Marija. Biseri in dragi kameni so redki, najdejo se navadno le v velikih, samotnih gorah. Tudi vi ste skoraj vsi le s kmetov doma, sinovi kmetskih, a poštenih krščanskih starišev. Dragi kameni šele potem dobé pravo veljavo in dragocenost, ako so lepo obrušeni. Mladeniči, tudi vaša srca, naj bodo še tako dobra sama na sebi, morajo se dati obrusiti; šele ko bodo prav in zadostno obrušena, potem bodo vredna, da bodo vložena v krono vaši nebeški Materi in Kraljici.

Kakor te besede, tako je poslušavce globoko presunila novica o nenadni smrti enega izmed njih tovarišev komenske družbe, 27 letnega Janeza Kerna. Pred tremi dnevi je bil še v Ljubljani po opravilih; v soboto, zadnji večer pred odhodom na Brezje, je bil previden s sv. zakramenti, sinoči pa je došel od doma brzjav na Brezje, da je že umrl in jutri bo pokopan. Pokojni Janez se je zelo veselil skupnega romanja k Materi božji na Brezje in Bled, a bil je vreden, da je pred nami romal k svoji nebeški Materi naravnost v nebesa. — Nekaterim njegovim tovarišem so ob tej novici solze zaigrale v očeh; na vse pa so besede napravile močan vtis.

Po pridigi so mladeniči za govornikom na glas ponavljali svoje posvečenje Mariji Devici.

Po duhovnem opraviilu so bili na otoku vsi pogoščeni s kruhom, sirom in pivom. Iskrena hvala blejskemu gospodu župniku, da nam je to oskrbel. Čas je hitro potekal in morali smo se posloviti od lepega kraja. Še en vzdih v staroslavnem Marijinem svetišču: „Oh, obrni torej, naša pomočnica, svoje milostljive oči v nas, in pokaži nam po tem revnem življenju Jezusa, blaženi sad svojega telesa!“ Poldne je ravno zvonilo, ko smo stopili v čolne in se odpekljali, in zopet so se razlegale čez mirno jezersko plan razne Marijine in druge poštene pesmi. Hiteli smo na vozove, da bi do večera dospeli domov. Čeprav so morali mladeniči med potjo, zlasti proti Bledu, slišati marsikako zbadljivo besedo in psovko, vendar so bili vsi dobre volje. Med potjo, posebno na Brezjah in na Bledu, je vse hitelo gledat toliko množico Marijinih družbenikov, ko so pojoč litanije v sprevodu korakali v cerkev, prsi okrašene z Marijino svetinjo ob sinjem traku.

Bog jih ohrani stanovitne v ljubezni Marijini, da po Mariji najdejo Jezusa v nebesih!

V god Marijinega obiskovanja, 2. julija, so romale dekliške Marijine družbe kamniške dekanije skupno na Šmarno goro. Pod vodstvom svojih duhovnih voditeljev se je zbralo zjutraj ob 6. uri v romarski cerkvi sv. Lucije na Skaručini nad 600 deklet z Marijinimi svetinjami ob sinjih trakovih na prsih. (Vseh družabnic v kamniški dekaniji je že okoli 900!) Moleč rožni venec, pojoč litanije Matere Božje in druge pesmi, smo se v dolgem sprevodu pomikali proti gori. Med slovesnim pritrkavanjem zvonov smo pojoč Lavrentanske litanije, došli v cerkev, ki se je kar napolnila. Po prvi sv. maši je bilo skupno sv. obhajilo. Potem je mekinjski voditelj, g. Rihar, govoril o ljubezni do Marije, in kakšno mora biti življenje vsake prave Marijine hčere. Nato so duhovniki in družbenice glasno ponavljali posvečenje svoji nebeški materi. Po peti sv. maši z dvema blagoslovoma je bil kratek oddihljaj. Bralo se je še več sv. maš. Ko je poludne odzvonilo, stopil je na prižnico kamniški voditelj, g. Povše, ter bodril k stanovitnosti v službi Marijini. Po pridigi so bile pete litanije in nato so vse pevke zapele znano pesem Mariji v slovo. Nekatere so odhajale, a druge so še vedno prepevale razne pesmi.

Končno so se poslovili tudi gospodje duhovniki. Pred Marijinim altarjem so glasno odmolili večernice v čast Materi božji in zapeli „Magnifikat“, ki se je isti dan prav posebno prilegal. Odhajajoči pa so se obrnili in pred iz-

hodom zapeli latinsko antifono „Salve Regina“. Tako se je tudi to romanje izvršilo prav lepo in vzpodbudno. Hvala Bogu, da nam je obakrat naklonil tako ugodno lepo vreme!

V Komendi je bilo v praznik sv. Rešnjega Telesa pred procesijo blagoslovljeno novo bandero. Naredil ga je Deiller na Dunaju za 800 kron iz belega damasta. Vse delo je jako lično, prava umetnina; le nekoliko je manjše nego druga velika cerkvena bandera. Blago je zloženo v dvojni legi in treh izrezkih so vvezene s svilnatimi in zlatimi niti krasne Marijine rože poleg zelenkastih peresc. Posebno lepi sta tudi obe sliki. Glavna stran predstavlja Marijo, ki polaga sv. Alojziju Jezuščka v naročje; na drugi strani pa vidimo, kako sv. Katarina Sijenska svoje srce zamenja z Jezusovim srcem, kakor pripoveduje njen življenjepis. Napisa, ki sta na obeh straneh vezena z velikimi črkami v zlatu, se glasita na prvi strani: „O Marija, bodi dobra mati svojim otrokom!“ — na drugi strani: „Sv. Alojzij in sv. Katarina, prosita za nas božje Srce Jezusovo!“ S tem bandero ob enem pospešuje češčenje presv. Jezusovega Srca, kateremu se naša fara vsako nedeljo in vsak praznik pri glasni molitveni uri tudi s tem posvečuje, da lani in letos vselej po uri molimo „zadoščenje v čast presv. Srcu“ in vzkliče za združenje z njim, kakor jih navaja „Večna molitev“ na straneh 140—142. Kjer se toliko duš teden za tednom v ljubezni združuje z najsvetejšim Srcem, tam mora greh giniti, čednost pa se širiti in utrjevati. Bog daj tolikim vzdihom svojo milost in blagoslov!

Iz Vitanja. Dekliška Marijina družba deklet pri nas kaj lepo uspeva. Na novo so bila dekleta sprejeta zopet 21. aprila tega leta. Vse skupaj je zdaj 225. Tudi Marijino družbo mladeničev smo ustanovili. Dne 14. aprila t. l. je bilo sprejetih 69. Tega dne je bilo ljudstva v Vitanju, kakor še malo kedaj. Iz ptujih župnij so prišli gledat slovesen sprejem pohorskih mladeničev v Marijino družbo. Marsikaterega je oblila solzica od ginjenosti, ko je gledal v lepo urejeni procesiji pobožne mladeniče stopati iz župne cerkve na „hriberco“ v cerkev Matere božje.

Z gorečo molitvijo in blago ponižnostjo so mladeniči pretresli najodurnejša srca, seosebno pri skupnem sv. obhajilu. Pri sv. maši je pel mešani zbor Marijine družbe s toliko navdušenostjo, da je bil čuti jok po cerkvi od samega veselja. Popoldne pri sprejemu je pa pel moški zbor samih domačih fantov, kar je navzoče očete in matere Marijinih mladeničev ganilo do solz. Marsikateri oče je dejal: „Hvala Bogu za Marijino družbo!“

Imamo pa tudi Marijino družbo za žene, katerih je 140. Sprejem je bil 2. junija. Čuda ganljivo je vplivala pobožna molitev skromnih pohorskih žen na nekatera trda srca. Govorilo se je, da je bilo ponižno obnašanje žen tako lepo, da je neki hud nasprotnik rekel: „Da bi me ne bilo sram sedaj, morala bi vsa moja družina biti v tej družbi.“ Pa res, kdor je videl te žene v procesiji in jih čul moliti, moral je biti v srcu vesel za tako dobrodejno družbo.

Največje veselje je pa prevzelo vsakega, kdor je opazoval veličanstveno procesijo na dan sv. Rešnjega Telesa. „Takšne še ni bilo v naši fari“, dejal je 86-letni starček. Na čelu slovesnega spreveda so bili mladeniči z banderi in v sredi njih je nosilo šest fantov prekrasen, pozlačen tron s čudalepim kipom presv. Srca Jezusovega. Izdelal ga je sloveči kipar Ferd. Stuflessar na Tirolskem za 400 K. Ob lepem solnčnem svitu so se poigravali zlati žarki z barvnimi odsevi v stoternih premenjavah.

Presv. Srce Jezusovo je pa žarelo v živih bojah kakor solnce neba. Vse je strmelo nad toli prekrasnim kipom, ko so ga fantje vzdignili visoko od tal. Za njimi je šla nežna šolska mladina. Za sv. Rešnjim Telesom se je vila dolga izvanredna procesija Marijinih deklet v belih oblekah s snežnobelo

svilnato zastavo „Marije čistega spočetja.“ Za dekleti je bila polnaštevilna raja žen Marijine družbe po dvoje v vrstah. Drugega ljudstva je bilo na tisoč. Glasna skupna molitev, pobožno obnašanje teh častivcev, je presunilo srca vseh navzočih.

S Studenca pri Krškem. Kakor že po tolikih farah naše škofije, ustanovile sta se tudi v naši fari o priliki sv. misijona začetkom marca meseca Marijini družbi za mladeniče in dekleta. Mladeničev je pristopilo 30, a deklet 110. Družbi lepo napredujeta, in se je zopet na novo vpisalo nekaj mladeničev in več deklet, ki bodo sprejeti o priliki sv. birme, koncem avgusta meseca.

Z veliko vnemo in gorečnostjo pristopajo posebno dekleta ob določenih časih k sv. obhajilu, in kar je posebno hvale vredno, molijo vsako nedeljo skupno dvakrat sv. Rešnje Telo in sicer od 9. do 10. dopoldne in od 1. do 2. popoldne. Moli tudi več mladeničev in mož, žal, da mnogo mož ne more moliti iz „Večne molitve“, ker ne znajo brati. Šola se je namreč ustanovila šele pred 22 leti.

V praznik presv. Rešnjega Telesa je blagoslovil domači g. župnik lepo, krasno zastavo Marijine družbe, ki je stala 120 gld. Zastava je lepo delo, iz belega, svilnatega damasta, s krasnimi, zlatimi franžami. Vsakdo jo hvali, kdor jo vidi. Zatorej se tudi očitno zahvaljujemo gospé Hofbauerjevi, ki nam je naredila tako lepo zastavo po primeroma nizki ceni. Toplo jo priporočamo za enaka dela tudi drugim Marijinim družbam.

Prav ginljivo je bilo videti pri procesiji toliko mladeničev in deklet zbranih pod Marijino zastavo. Ker že govorim o procesiji, tudi to omenim, da je o Veliki noči in o sv. Rešnjem Telesu svetil pri procesiji občinski odbor z županom na čelu.

Še lepšo slovesnost sta obhajali Marijini družbi naslednjo nedeljo, ko so šli Marijini sinovi in hčere v procesiji k poldrugi uri oddaljeni podružnici sv. Primoža. Med petjem Lavretanskih litanij in Marijinih pesem ter molitvijo sv. rožnega venca je prišla procesija v dveh urah k sv. Primožu, kjer je bil najprej primeren nagovor in sicer o lepoti deviške čistosti. Nato je sledila sv. maša z blagoslovom, in od 1. do 2. so Marijini sinovi in hčere z mnogo drugimi molili sv. Rešnje Telo. Po odpetih litanijah presv. Srca Jezusovega je šla procesija nazaj v farno cerkev.

Bog daj, da bi se kmalu ustanovilo še več Marijinih družb po Dolenjskem in bi prihodnje leto se vse snidle na kaki božji poti Marijini, katerih je dovolj po Dolenjskem!

S. Ažman.

Iz Bohinjske Bistrice. Da so bili Bohinjci že od nekdaj vneti častivci Matere božje, spričuje lepa cerkev na Bitnjah. V tem edinem Marijinem svetišču v Bohinju, so se radi zbirali in se še zbirajo okrog svoje Matere, proseč jo pomoči. Še je v cerkvi „nosilo“, na katerem sedi Marija sv. rožnega venca; na tem nosilu so nesli Marijo vsake kvatre po polju do vasi in od tod nazaj v cerkev. Tako pripoveduje ustno izročilo. — Morda se ta hvalevredna navada še kedaj povrne.

Lep, bogato okrašen je oltar.

Smelo trdim, da ga ni jedneakega daleč na okolo. Delo je mojstrsko; pravijo, da je umetnik jokalo, ko je šel iz Bohinja. Dobička ni naredil, a delo je krasno. Seveda časa zob tudi altarju ni prizanesel; vendar v celoti je še sedaj mogočen.

Lep kip sredi altarja ni bil celoti primeren.

Dobri ljudje, posebni Marijini častivci, pa so blagovoljno darovali potrebne novce. Naročili smo torej nov izrezljan kip v Grödnju na Tirolskem.

Delo je res lepo; Marija v naravni velikosti sedi na rdečežolti blazini zlatega stojala z božjim Detetom v naročju. Ne vem ali bi bolj hvalil milobo

izražujočo milost in vsemogočnost božjega Deteta ali ljubeznivost Matere božje. Z eno besedo: vse čednosti so vpodobljene.

Dan obletnice naše mladeniške in dekliške Marijine družbe smo 19. maja posebno slovesno praznovali. Ravno imenovani dan smo odločili, da postavimo kip naše nebeške Matere v tron v cerkvi na Bitnjah, da ponovimo obljubo in posvečenje Mariji in da se slednjič novi udje Mariji posveté. Slovesnost se je vršila tako-le:

Popoludanska služba božja je bila ono nedeljo oznanjena na Bitnjah. Sredi bitenjske vasi je bil z zelenjem okrašen oder za Marijin kip. Tu krog Marije smo se zbrali skoraj vsi župljani. Precej Marijnih otrok je prišlo k slovesnosti tudi iz bližnje srenjske župnije.

Ob treh se je pripeljal preč. g. dekan Jan. Novak. Pevci zapojó Marijino pesem, potem pa se prične slovesni sprevod pomikati iz vasi proti Marijinemu svetišču. Kako mogočno se razlega Marijina pesem, vse poje, vse kliče Marijo!

Sredi Marijine družbe je Marija. Štirje mladeniči nesó kip. Spredej svetijo mladeniči, zadaj pa Marijo spremljajo dekleta.

Marsikomur je zaigrala solza radosti pri pogledu mladih Marijinih častivcev in častivk.

Prišedši v cerkev je blagoslovil g. dekan najprej novi kip, potem pa imel raz leco primeren, poučen, navdušen govor Marijini družbi. To je bil res shod vseh Marijinih otrok bohinjskih! Po govoru se je vršilo vsprejemanje novih udov v Marijino družbo; sprejetih je bilo 45 mladeničev in 15 deklet. Skupno torej šteje naša Marijina družba 127 deklet in 76 mladeničev. Kaj ne da, lepo število! Bog daj, da bi vsi ostali zvesti Marijini otroci!

Lepo slovesnost smo završili s petimi litanijami in zahvalno pesmijo.

Jan. Piber, župnik.

Iz Moravč. Dve leti je že minulo o beli nedelji, kar se je v naši župniji ustanovila Marijina družba za mladeniče in dekleta. V tem času smo imeli lepe in vesele slovesnosti, a prišel je čas, ko je naša dekliška družba morala sprejeti žalostni udarec, namreč smrt prerano, prve v naši družbi umrle Ane Župančič iz Cveteža, v dóbi 16 let. Pokopana je bila v praznik presv. Srca Jezusovega. Zadnjo čast so ji izkazale družbenice, kolikor je bilo v njih moči. V obilnem številu so jo spremile k pogrebu, glasno moleč sv. rožni venec. Nekatere so nosile nekaj krasnih vencev. Žalujočim starišem bodi v tolažbo to, da se njih hčerka že gotovo veseli v nebeški slavi.

V praznik sv. Petra in Pavla pa je imela naša družba veseli dan. S slovesnim zvonenjem ob 8. uri dopoludne se je pričela lepa slavnost. Štirje mladeniči in dvaintrideset deklet je z gorečimi svečami v rokah nestrpno čakalo trenutka, da jih prečastiti gospod dekan, prednik družbe, sprejme med Marijine otroke. Med sprejemom so dekleta zapela: „Pri Tebi, o Marija, zbrane.“ Sprejemu je sledil krasni nagovor častitega gospoda dekana, ki nam je navdušeno razložil, kaj za nas pomenijo besede v posvetivni molitvi: Gospa, Varihinja in Mati. Dekleta so zapela: „Mati si moja.“ Nato smo pristopili k svetemu obhajilu z družbenimi znamenji, vsi mladeniči in dekleta cele družbe. Sveto obhajilo smo darovali v zadoščenje presv. Srcu Jezusovemu, za razžaljenja, ki se mu storé. Kakor vselej, bila je po sv. obhajilu sv. maša, med katero pojejo dekleta iz družbe.

Res, lep praznik je bil za celo župnijo, posebno pa za nas, ki se smemo imenovati otroke nebeške Kraljice.

Hčerka Marijina.

Iz Škofje Loke. Marijini otroci v „Vencu“ pač najrajši beró poročila, kako se razvijajo, kako delujejo Marijine družbe. Gotovo to ni brez

koristi, ker iz takih popisov zajemajo novega poguma — novega ognja, se navdušujejo, da započeto delo ne zaostane, da se ne zbojé vedno ponavljajočih se napadov, s katerimi hoče Mariji in njenim otrokom nasprotni tabor zavirati in onemogočiti uspešno razširjanje kraljestva Jezusovega po Mariji.

Naša družba, ki je že dolgo vrsto let tiho in mirno — a plodonosno delovala in v nemala za čast Marijino ter posvečevala žensko mladino domačo kakor tudi iz obširnega okolišča, povspela se je zadnji čas do tega, da si je oskrbela tudi lastne družbene prostore. Tu imajo Marijine hčere izven cerkvenih zbirališč neko skupno shajališče za družbene namene, kjer dobivajo potrebnega pouka, dobrega berila, pa tudi razvedrila.

V družbenih prostorih imamo sedaj lepo priliko, da se vadimo tudi v petju, v ta namen se je oskrbel harmonij. Dasi družbeni zbor, v katerem je več odličnih pevk-družbenic iz Škofje- kakor tudi iz Stare Loke, redno oskrbuje petje pri družbenih shodih, je vendar nekako bolj javno nastopil ob priliki, ko se je v preteklem mesecu blagoslovil jako ličen in ukusno izdelan kip „Brezmadežne“, ki krasi sedaj družbene prostore. — Pred blagoslovljenjem in potem zopet je zadonela v pozdrav nebeški Materi po ena pesmica. Po pomenljivem in poučnem govoru, ki ga je za to slovesnost iz prijaznosti prevzel ó gospod spiritual in prednik notranje samostanske Marijine družbe —, smo slišali še par mčnih in ljubkih domačih pesmic, ki so vzbudile obilo priznanja. — Omeniti mi je še srečolova, ki se je takrat priredil in ki je podprl družbo tudi v gmotnem oziru. — Bog plačaj in Marija vsem onim družbenicam, ki so kaj darovale v ta namen!

Iz Planine na Notranjskem. Naša Marijina družba napravlja prav pridno izlete na razna božja pota, ki se jih udje v velikem številu in s posebno vnemo udeležujejo. Koristni so ti romarski izleti v marsikaterem oziru. Goji se duh vzajemnosti, ker se družbe iz raznih krajev in posamezni udje bolj spoznavajo in v gorečnosti utrjujejo. Dalje tudi prejmo odpustke na nekaterih božjih potih in se, gledajoč tuje kraje, nekoliko razvedré. Že vožnja po železnici je za kmetijske ljudi, ki nimajo prilike mnogo potovati, kratkočasna. Kdo ne bi mladini, ki se dan za dnevom trudi s težkim delom po trdih domačih grudah, ne privoščil oddihljaja enega ali dveh dni? Stroški so pa tako majhni, da ni vredno o njih govoriti.

Naša družba je romala leta 1899. na Brezje, kjer se je sošla z ono iz Blagovice. Lani smo potovali 11. oktobra na Trsat. V Trnovem se nam je pridružila tamošnja družba. Povsod je bilo silno lepo in izpodbudno. Voditelj planinske družbe, č. g. župnik Ivan Podboj, je v govorih opisoval zgodovino božjih poti, ki smo jih obiskali in dodal mnogo drugih primernih nauk in opominov o češčenju Marijinem.

Letos, 20. maja, pa smo zleteli na „Žalostno Goro“ pri Borovnici. Na postajici Preserje nas je čakal preserski gospod župnik in korakali smo glasno moleč rožni venec k romarski cerkvi. Gori prišedši so družice najprej odmolile Marijine dnevnice. Potem je vodja družbe, gospod župnik planinski, imel kratek govor, v katerem je razvijal odgovore na vprašanje: „Čemu smo pravzaprav danes sem prišli?“ Obiskat znamenito božjo pot v naši bližini, ki ima za seboj zanimivo preteklost in hrani več dragocenih svetinj. Prišli smo Mariji iznova pokazat svojo ljubezen in se jej priporočiti. Prišli smo, izraziti jej sočutje, ker je toliko trpela, toliko prestala. Kot „mati bolečin“, „mati božja sedem žalosti“ se časti na tem kraju. Sočutje pa najlepše pokažemo s srčnim kesanjem nad grehi in stanovitnim poboljšanjem.

Po govoru je bila sv. maša, pri kateri so družice krasno pele. Pete litanije Matere božje so bile sklep skupne pobožnosti. Potem so družice pri ondotnem cerkveniku dobile nekoliko okrepčila. Popoldne ob polu dveh smo se odpeljali domov in smo bili ob treh že zopet na svojem domu.

Jeseni nameravamo napraviti skupno romanje na „Križno Goro“ v starotrški župniji, in k letu, ako nas Bog živi, na sv. Višarje.

Družic je vpisanih 232, izmed katerih jih je 10 umrlo in 16 v zakon stopilo; — tri smo morali izključiti. Družba je v sedmih letih, kar obstoji, mnogo dobrega učinila in veliko hudega zabranila. Tovariši, le srčno na delo: „Pod tvojim varstvom, mati mila, ne zmaga nas sovražna sila.“

Iz Tržiča. Prvo nedeljo meseca julija je šla naša Marijina družba, na čelu ji velečastiti gospod predsednik Fr. Špendal, na božjo pot na Brezje, da ondi obhaja tretjo obletnico svojega obstanka. Ob polu deseti uri zjutraj smo po dveurnem hođu srečno dospeli do cilja. „Pod skalo“ smo se uredile — bilo nas je nekaj nad sto deklet — po dve in dve v vrsto, ter se od tod, pevajoč lavretanske litanije, počasi pomikale proti cerkvi. V cerkvi so bile litanije, pridiga in sv. maša. Ob dveh smo imele shod. Pred Marijinim oltarjem nam je ljubljeni gospod predsednik na kratko razložil namen našega romanja, potem pa v živih besedah naslikal, kako bogato povračuje Marija zvestemu otroku „pogosta obiskovanja“ (vneto češčenje bl. D. M.); obiskuje ga povratno v sili in potrebi, zlasti pa v izkušnjavah in smrtnem boju.

Po govoru so bile pete litanije presv. Srca Jezusovega pri Marijinem oltarju pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom.

Le prehitro je prišel čas ločitve. Zopet so zapeli zvonovi; zapustile smo, dasi nerade, vendar z nekakim občutkom sreče, blaženi kraj. — Na poti proti domu so odmevale vesele pesmi.

Vodnica.

Vprašanje: Ali se morejo umrli verniki sprejemati v bratovščine in pobožne družbe?

Odgovor: Umrli verniki se ne morejo sprejemati v bratovščine in pobožne družbe. — Pač je bila pri nekaterih bratovščinah in družbah navada, da so sorodniki in prijatelji svoje drage ranjce vpisavali v bratovščine ali pobožne družbe, iz tega namena, da bi duše ranjcih bile deležne bratovske molitve in duhovnih dobrot. Sveti zbor za odpustke je to navado prepovedal. (Decret. S. C. I. dd. 14. Aug. 1889, 25. Aug. 1897.) — Zoper to odločbo se je bratovščina sv. rožnega venca sklicavala na neko staro pravico, češ, da sme umrle vernike sprejemati med svoje ude; toda l. 1899. je svet zbor tudi tej bratovščini posebe prepovedal, da v prihodnje ne sme več umrlih vernikov sprejemati. (Decret. dd. 10. Aug. 1899.)

Zakaj je svet zbor za odpustke tako ukazal, je lahko umeti. Bratovščine in pobožne družbe se ustanavljajo za žive vernike, in sv. rimska stolica dovoljuje odpustke in duhovne dobrote samo onim, ki se v življenju vpišejo v to ali ono bratovščino ali pobožno družbo; ti so potem tudi ob smrtni uri in po smrti deležni bratovskih dobrot. Tisti pa, ki v življenju niso hoteli biti udje bratovščin ali pobožnih družb, po smrti ne morejo biti deležni duhovnih bratovskih dobrot.

— I z j a v a . —

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice; vse pa prepuščamo nesmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Uredništvo.